

LEILA TUURE

ELÄMÄNKARKULAINEN

Elämänkarkulainen

Leila Tuure

Elämänkarkulainen

SAGA Egmont

Elämäkarkulainen

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1994, 2021 Leila Tuure and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728552971

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Laurits nojaili puusillan kaiteeseen. Hänen ohut sormensa seuraili sateiden ja päivänpaisteen availemia kaidelankun syitä. Mustat kynnenaluset erottuivat syyttävinä tummaa ihoa vasten. Hän oli kuluttanut loppuun kaikki piirustushiilensä. Totta kai kaikkien sormien päät olivat likaiset.

Mamma olisi kiukkuinen, jos olisi siinä näkemässä. Mutta kyllä hän leppyisi kohta, kun poika suoristaisi ryppyisen paperin hänen silmiensä eteen ja näyttäisi, mitä on saanut aikaan. Laurits yritti kiskoa lyhyeksi käyneen takkinsa hihoja alemmaksi, mutta turhaa se tietenkin oli. Kesän aikana hän oli yhtäkkiä kasvanut kuin rukiin korsi. Housut olivat liian lyhyet ja ranteet paistoivat avuttoman näköisinä hihansuista, nivelet törröttivät mustia karvoja. Laurits oli alkanut kävellä selkä köyryssä, kun ei ollut tottunut kuljeksimaan pää muita korkeammalla eikä se ollut hauskaakaan, se että erottui joukosta niin selvästi. Kamalaa se oli. Kaikki tuijottivat, kaikki tiesivät, mikä häpeä häntä oli kohdannut. Hän olisi halunnut painua piiloon perimmäiseen maan rakoon, niin häntä hävetti.

Hän katsoi kiukkuisesti jokeen. Musta tukka roikahti silmille, musta katse seurasi äkäisenä virran mukana kiitävää oksantynkää. Olisi tuhannen tulimmainen helveti, ellei hän kohta menisi mukaan, kiitäisi siinä jokea alas suolaiselle merelle asti ja kauemmaksikin, niin ettei ikipäivinä enää näkisi näitä ihmisiä, tätä kaupunkia. Eikä kukaan näkisi häntäkään enää eikä osoittelisi tarkoittavasti sormillaan. Eikä katsoisi *sillä* tavalla. Eikä hänen tarvitsisi kulkea niska lysisssä, piilotella eikä pakoilla muutenkaan.

Hän oli karannut taas puodista. Hän oli luikahtanut omille teilleen heti aamulla avattuaan ensin touhukkaasti pari tynnyriä. Hän oli pinkonut suoraa päätä satamaan, vaikka tiesi ihan

mainiosti, että pappu olisi hänelle siitä taas kiukkuinen monta päivää, mutta hänestä tuntui ettei häntä tarvittu kaupassa vähääkään Mitä hän siellä turhia? Veljet, Edi ja Arvi, siellä kuitenkin häärasivat ja hosuivat tynnyreitään ja laatikoitaan kantaen ja täyttivät hyllyjä tukat pöllyten taikka sitten kirjoittelivat arvokkaan näköisinä käsittämättömiä lukuja paksuihin tilikirjoihin pulpettiansa ääressä, valmistautumassa elämää varten, niin kuin pappu kähisi voipuneella äänellään ja syytti aina häntä, Lauritsia, koska hän ei antanut kauppatoimille mitään arvoa. Vaikka kyllä hän antoi ainakin siinä mielessä, että he saivat, koko perhe, siitä elantonsa eikä se ollut lainkaan hullumpi elanto. Hän karkasi sieltä kuitenkin aina, kun pappu silmä välitti, eikä se ollut nykyisin vaikeakaan, koska pappu oli kipeä eikä pystynyt valvomaan liiketoimiaan yhtä tarkkaan kuin joskus ennen.

Pappu oli ollut sairas jo niin kauan, ettei poika enää kunnolla muistanut parempia aikoja. Niitä taas ei vanhempien ihmisten kertoman mukaan ollut ollutkaan oikeastaan enää suuren tulipalon jälkeen. Silloin kaikkien elämäntyö oli haihtunut yhtenä päivänä oranssinvärisenä hehkuvalle taivaalle. Koko kaupunki oli palanut maan tasalle ja se oli pitänyt rakentaa uudelleen. Siitä oli tullut paljon komeampi kuin entinen oli ollut, mutta kyllä pappu aina muistikin huomautella, minkä valtavan työn hän oli joutunut tekemään saavuttaakseen perheelleen entisenlaisen elämisen tason. Kauppa oli pitänyt rakentaa, talo oli pitänyt rakentaa, uudet makasiinit oli tarvittu ja kaiken kukkuraksi koko ajan oli täytynyt suoriutua melkein ylivoimaisista maksuista, jotta kaikki yhteiset työt olisi saatu tehdyksi. Senaatti oli sentään suonut kaupungille tuhojen takia verovapauden, muttei taloja tietenkään saatu nousemaan ilman

kaikkien ponnisteluja, ja rahanmenoa se merkitsi. Mamma huomautti papalle kyllä siitä, että heillä oli sentään verrattomasti paremmat lähtökohdat kuin monilla muilla, sillä ”Thyra” oli palannut kotisatamaan täydessä lastissa ja kaupanteko voitiin aloittaa laivasta suoraan, ilman mitään puoteja. Ja ostajia riitti. Pappa heristeli sormeaan ja kiivaili, että juu kyllä niin, mutta kenelläpä olisi ollut rahaa. Mamma kohautteli olkiaan ihmetellen, että mitä semmoisella rahalla, kun oli taapeleissa lautoja ja hirsii ja työmiehiä tuli rakennushommiin vaikka kuinka pelkkää ruokapalkkaa vastaan, ja ruokaa he tietysti saivat papan veljeltä, Edvard-sedältä, joka oli kotiväynä suuressa Yli-Niemisen talossa. Sieltä riitti sapuskaa myytäväksi asti. Niin että hyvin heidän asiansa olivat olleet. Hyvin verrattuna nykyiseenkin.

Laurits kääntyi selin kaiteeseen. Hän nojautui rennosti kyynärpäitensä varaan katselemaan joen yläjuoksulle. Sillä puolen oli kokonaan toisenlainen näkymä kuin pojan selän taakse jäänyt. Siinä oli vastikään valmistunut, monta vuotta rakenteilla ollut punatiilinen kirkko huikean korkeine rautapitsisine torneineen, jota naakat jo asuttivat, ja toisella rannalla punatiilinen konepaja lukuisine pienine torneineen. Vähän kauempana oli suuri sahalaitos, jonne uitettiin puuta kaukaa sisämaasta jokea pitkin.

Miten kauas joki ulottuikaan? Se oli kaupungille tärkeä. Ilman sitä ei olisi kaupunkiakaan. Joki loi edellytykset työlle, uurastukselle. Se mahdollisti tukkien uittamisen sahalle, niiden sahaamisen laudoiksi ja viennin ulkomaille. Sen ansiosta kaupungissa voitiin valaa paistinpannuja ja silputa haapoja tulitikuiksi ja sen ansiosta kaupungin porvarit sekä muukin väki voivat hyvin. Mutta oli joesta haittaakin. Vihollinen saattoi

purjehtia kaupunkiin siinä kuin ystäväkin. Niin oli tapahtunut viimeisen sodan aikana, mutta onneksi siitä oltiin selvitty vähin vahingoin. Englantilaiset eivät olleet sentään tuhonneet koko kaupunkia eivätkä edes sen satamaa niin kuin Oulussa oli tapahtunut, vaan olivat tyytyneet vaatimaan vain muutamia laivoja. Papankin oli täytynyt luopua yhdestä.

Sodan Laurits muisti hyvin. Tulipaloa hän ei muistanut, mutta sodan aiheuttaman kauhun ja ihmisten hurjat puheet ja pelon hän muisti, vaikkei koko sodassa loppujen lopuksi juuri muistettavaa ollutkaan. Ei täällä. Jossain muualla kyllä, muttei täällä. Kaikenlaisia huhupuheita tietysti liikkui ja olihan vihollinen käynyt melkein kaupungin rannassa asti, muttei ollut sentään ryhtynyt ammuskelemaan eikä mitään muutakaan. Silti naiset keräilivät hädissään nyyttejään ja kakaroitaan ja olivat valmiit pakenemaan suin päin. Osa oli jo ehtinyt karata kaupunkia ympäröiviin metsiin, ja olihan mammakin vaatinut, että lapset pitää välttämättä viedä turvaan, kun ei tiedä, miten rankkaa tulee, mutta sitten kaikki olikin yhtäkkiä ohitse.

Laurits oli kuullut oven takaa papan ja muiden kauppamiesten kiroilevan sodan jälkeen, miten häpeällisesti viholliselle antauduttiin, sillä eihän se muuta ollut kuin silkkaa antautumista, kun mennään ja melkein rukoillaan vihollista ottamaan muutama laiva sen vakuudeksi, ettei se vaan innostu hävittämään kaupunkia. Taistelutahdosta ja muusta vastarinnasta ei ollut tietoaakaan, siitä vaan ”ota, hyvä engelsmanni, tämä paatti ja tuo paatti ja vielä tuokin, jos tahdot, mutta älä vaan minua raapaise!”

Nauretaanhan semmoista Raumallakin. Joku siinä puolustautui ja selitteli, että kun sentään juuri oltiin toivuttu tulipalosta, niin uusi onnettomuus piti välttää millä konstilla

hyvänsä. Ja olihan englantilainen sentään tuhonnut Räpsöötä, joku lohdutti. Juu, ja nähtiinhän kaupungin rannassa ehta tykkipaatti, joku muistutti, ja herrojen niskat punertuivat ja vedet tirisivät silmistä, kun ei ihan nauraakaan kehdattu. Tietysti kaikki sen muistivat. Sen miten vartijat karkasivat kuin tuli olisi jäytänyt persettä, kun se – tykkipaatti – ilmestyi Skriivarin takaa musta, kiiltelevä tykki nokassa sojottaen. Herrat eivät pystyneet enää pidättelemään hilpeyttään, vaan räjäyttivät esiin valtaisan naurun. Punssilasit tärisivät pelottavasti polvien varassa.

He olisivat varmaan tikahtuneet iloonsa, elleivät olisi siinä samassa huomanneet seurueen parin jäsenen kalvenneista naamoista, että lystinpito kosketti näitä ylen läheltä.

Laurits oli kuullut sen jutun monta kertaa. Se oli semmoinen, että vartiomies oli huomannut kyseisen tykkipaatin tulon ja tiedottanut siitä kauhuissaan miehille, punssipataljoonaksi niitä sanottiin, ja kohta herrat olivat pöksyt tutisten olleet valmiit antautumaan saman tien, kun kaikkien lohduksi tuli uusi, nolostuttava, mutta kuitenkin monen mielestä suuresti helpottava viesti: vihollisen laivaksi luultu ja sen perässä purjehtineet muut paatit olivatkin hautajaissaatto ja pelottava tykki upouusi, auringossa kiiltelevä ruumisarkku. Sitä juttua oltiin kaupungissa naurettu pitkään ja hartaasti ja oltaisi naurettu enemmänkin, ellei punssipataljoonassa olisi ollut niin monia arvostettuja herroja, jotka olivat tohkeissaan ja kovin rohkeina suunnitelleet kaupungin puolustamista, strategiaa oikein, niin kuin pappi pilkkasi. Olivat he sentään saaneet jotain aikaankin, kuten sen ihmeellisen varustuksen, joka rakennettiin keskelle jokea Luotsinmäen luo. Siinä oli muutama kelluskeleva lautta täynnä tervaa ja se oli tarkoitus sytyttää tuleen ja lähettää jokea alas, kun vihollisen laivasto lähestyy.

Niin engelsmannin laivat palaisivat ja uppoaisivat ja kaupunki pelastuisi. Lauritsin mielestä se olisi ollut ihan kunnioitettava yritys, mutta porvarit päättivät pelastautua altistamatta itseään millekään vaaralle.

Se oli semmoinen sota. Se ei paljon elämänmenoa haitannut, paitsi tietenkin niin, että kauppaa ei voitu ulkomaiden kanssa käydä, kun melkein kaikki tärkeät maat olivat vihollisina, mutta hyvä keisari Aleksanteri sai aikaan rauhan ja kaupanteko palasi pian entisiin uomiinsa.

Puupyöräiset kärryt kolisivat ohitse. Silta keinahteli, nitisi ja liitoskohdat kirskuivat. Maalaisukko vihelteli tyytyväisenä kärryillään ja nytkähteli pyörien osuessa kohonneisiin lankkuihin.

Ponttoonit olivat vielä hiukan keskentekoisessa kunnossa viimeisen karkumatkan jälkeen. Charlottaa oli ihan äskettäin jouduttu kiskomaan paikoilleen, kun se oli tempautunut vapauden huumassaan irti köysistään ja lähtenyt tavoilleen uskollisena seilailemaan tulvan mukana. Se oli juuttunut kuitenkin jo Skriivarin rantaan ja sieltä se oli hinattu monien kirousten saattelemana takaisin paikoilleen ja isketty kiinni kuulemma semmoisiin tolppiin ja tappeihin, ettei se ikipäivinä enää lähde omille teilleen.

Laurits virnisti epävarmasti. Hänen vatsanpohjassaan vihlaishi ilkeästi, kun mielessä vilahti, että kärryjen painosta keinahteleva Charlotta voi siitä paikasta lähteä uudestaan seilaamaan ja jos se oikein sille päälle sattuu, niin eihän se pysähdy ennen kuin Ruotsin rannassa ja hän sen mukana. Merille hän kyllä tahtookin, muttei ole oikein komiaa seilata ponttoonisillan pätkällä. Laiva sen pitää olla. ”Thyra.” Mutta mitäs antoivat sillalle sellaisen nimen! Voiko Charlotta-nimiseltä muuta

odottaakaan kuin oikeellisuutta, vaikka onkin vain sillasta kysymys? Mutta Laurits tunsikin yhden oikeinkin Charlota. Se oli pikkulikaksi oikea pippuri, polki jalkaa ja tussahteli milloin mistäkin syystä, meni pää keikkuen, helmojaan heilutellen tiehensä, kun sitä yritti tervehtiä. Vaikkei Lauritsilla ollut kokemusta naisväestä, ainakaan nuoremasta, niin hän saattoi vallon hyvin arvata, että aikamoinen kurissapidettävä siitä tulee.

Se on nyt jo tottunut saamaan tahtonsa läpi, sen ymmärtää, kun näkee miten se suipistaa suutaan ja katsoo pappaansa pää kallellaan. Mammakin on sanonut, että siitä joku saa mahdottoman rouvan itselleen. No mitä siitä, se ei ole vielä kymmentäkään. Laurits on sentään aikainen mies ja lähdössä kohta maailmalle.

Lähdössä maailmalle? Kyynel tirsisi väkisinkin esiin, vaikka Laurits yritti miten kiristää luomiaan. Hän hieroi silmäänsä kuin olisi saanut sinne roskan, mutta sieltä tuli koko ajan uusia tippoja niin että nyrkki kastui. Mitä siinä itkut auttaa, hän ajatteli karskisti, pakko hänen on lähteä. Pakko nyt, kun hän on vihdoinkin ymmärtänyt kaiken. Hän on tietänyt jo vuosia jonkin olevan vinossa, muttei ole lapsellisuuttaan ymmärtänyt mitään.

Nyt hän ymmärtää. Nyt hän ei voi enää asua papan talossa eikä antaa tämän elättää itseään. Jos hän olisi ollut pappi, niin ei hän kyllä olisi Lauritsia sietänyt kodissaan päivääkään, eikä ainakaan yrittänyt tehdä pojasta työnsä jatkajaa, kauppamiestä. ”Thyra” on varmasti vaikuttanut papan suvaitsevaisuuteen, poika arvasi.

Lauritsin on tietysti pakko lähteä. Eipä hän silti ollut muutenkaan koskaan ajatellut täällä elää koko ikäänsä. Aina hän on halunnut merille. Nyt on hyvä lähteä. Kaupunki on muuttunut ja ihmiset ovat muuttuneet. Kaikki ovat jotenkin

masennuksen vallassa. Se ei ole mikään ihme, koska jatkuvasti vieläkin joudutaan kaivamaan uusia hautoja, vaikka ruokaa nyt jo onkin riittävästi ja kaikkein pahin on ohitse. Poikaa puistatti, kun hän muisti menneitä vuosia.

Nyt ollaan vihdoin selviämässä monien koettelemusten ajasta. Jos kerran Jumala on olemassa niin kuin kirkossa saarnataan ja ainakin pappi uskoo – mammasta ei tiedä, ei tässä eikä oikein muussakaan asiassa – miten voi olla mahdollista, että Hän asettaa niin monta vaikeaa koettelemusta ja vahinkoa samalle kaupungille? Ensin oli palo joka tuhosi kaiken maan tasalle, sitten sota ja kaiken lopuksi nälän ja kuoleman vuodet, jotka jättivät kaikkialle syvän masennuksen ja epätoivon.

Laurits tuijotti veteen. Tämä jokikin oli sinä vuonna umpijäässä vielä toukokuussa, kesää ei tuntunut tulevan lainkaan eivätkä laivat voineet purjehtia kaupunkiin ennen kesäkuuta. Heillä riitti ruokaa kyllä vielä silloin, kun ensimmäiset kerjäläisparat tulivat pohjoisesta ja kertoivat, miten halla oli vienyt kaiken ja kun jo pari vuotta oltiin saatu huonot sadot, kohta ei kenelläkään olisi mitään suuhun pantavaa. Leipään oltiin jo aikaisemminkin leivottu pettua, nyt ei kohta olisi petun joukkoon enää jauhoja. Ei semmoisella elä kukaan. Kerjäläiset kertoivat, miten oltiin saatu ruveta kaivamaan hautoja jo raavaille miehillekin. Kaikki muuttui siitä vielä paljon pahemmaksi, kun katovuodet ja kylmyys jatkuivat. Kerjäläislaumat kasvoivat ja ruokavarastot hupenivat. Pikkuisen ihmisille toi toivoa huhu, joka kertoi, miten itse senaattori Snellman oli niin huolissaan jauhopulasta, että oli pannut omia rahojaan likoon ostaakseen kansalle Saksasta viljaa, mutta kuka tahansa kaupankäynnistä jotain ymmärtävä tiesi sen, ettei

semmoisia viljamääriä voi yhtäkkiä ostaa mistään eikä ainakaan saada noin vain laivatuksi meren yli, Laurits tuhahti.

Kohta kurjille ei enää riittänyt mitään annettavaksi. Pian kauheat sairaudet alkoivat levitä. Lavantauti tuntui tarttuvan ihmisestä toiseen pelkästään katseen voimasta. Kuumesairaalaa täyttyi pelottavaa vauhtia ja haudankaivajille riitti työtä.

Joka päivä jouduttiin kaivamaan uusia ja uusia hautoja. Siellä oli pieniä lapsia vanhusten rinnalla, mutta kaatui sinne toimeliastakin väkeä. Lauritsin oma perhe säästyi siltä kurjuudelta, mutta täti Margareetalta meni mies ja molemmat pienet pojat. Onneksi hänellä oli yksi vanhempi poika, joka pelastui ja kaksi isoa tyttöä vielä. Lauritsin omasta perheestä vain pappa sairastui, mutta hän oli varmaan semmoiseen jo niin tottunut, että toipui siitä, vaikka oli koko ajan marmattanut mammalle, että mamma antaisi hänen vain kuolla, kun hän oli niin kyllästynyt yskimiseensä ja krohinaansa, että mielellään halusi jo pois, mutta mamma kivahti, että kyllä häntä vielä kovastikin tarvitaan, kun pojat ovat kauppahommissa vielä ylen avuttomia.

Niinpä mamma hoiti häntä oikein raivokkaasti ikään kuin olisi suuttunut Jumalalle vielä tästäkin koettelemuksesta, vaikkei hänellä ulkoisesti muita koettelemuksia näyttänyt olevankaan.

Niistä ei ainakaan tiedetty. Mutta nyt jälkeenpäin Laurits oli saanut tietoonsa yhden, joka varmasti oli ollut aikoinaan kauhistuttava, ja hän itse, Laurits, oli sen kauhistuksen syy.

Sen takia hänen oli lähdettävä. Ja ettei asiasta aikoinaan liiemmalti puhuttu, oli kyllä papan ansiota, sen Lauritskin ymmärsi ja sen verran hän muisti, kun oikein muistutteli mieleensä, mitä oli nähnyt ja kuullut. Pappa ei ollut oikeastaan

koskaan kohdellut häntä sen kummemmin kuin muitakaan lapsiaan. Hän itse ei olisi sellaiseen pystynyt. Ei varmasti.

Luku 1

Vieraat olivat lähteneet. Pappa ja setä Jacob Hällström olivat keskustelleet pitkään herrojen huoneessa suljetun oven takana.

Mamma oli jutellut ikäviä asioita lapsista ja talouden hoidosta Sofia-tädin kanssa, jonka vatsa pömpötti jännittävän lupaavasti, lapset olivat mekastaneet riemuissaan ja lopulta riidelleet ja itkeskelleetkin poikien huoneessa. Heillä ei loppujen lopuksi ollut tippaakaan hauskaa, kun ei likkojen kanssa kerta voi olla mitään hauskaa, ja miehet sen kuin juttelivat mukavia kahdestaan suljetun oven takana, puhkesivat välillä semmoisiin naurunhörähdysiin, että kaikki pysähtyivät kuuntelemaan, ja taputtelivat toisiaan selkään, kun vihdoinkin suostuivat tulemaan sieltä punehtunein poskin. Lyhyt, punakka, pulska Arvid ja vallan työmiehen tapaan jäntevöitynyt Jacob. Zuleima ja Sofia vilkaisivat toisiaan arvatessaan molemmat suorittavansa vertailua, jossa tulokseen pääseminen ei tuottanut arvon rouville minkäänlaisia vaikeuksia.

Hällströmien lähdettyä melkoisen tohinan jälkeen Arvid tuli tyytyväisenä peukalot liivintaskuissa vaimonsa luo pikku kamariin taikka salonkiin, kuten Zuleima halusi sitä nykyään herrasväen tapaan nimitettävän. Edi ja Arvi olivat hiljentyneet kokoamaan palapeliä lämpöisen kakluunin kylkeen, vaikkei siinä juuri valoa riittänytkään. Laurits nojaili uuniin ja antoi tulen hehkun valua luisevaan selkäänsä. Miellyttävän raukeuden läpi hän kuunteli vanhempiensa juttelua.

Mitä asiaa Hällströmillä oli? Zuleima uteli.

Arvid tirkisteli häntä ihmeissään, sillä vaimolta ei juuri liiennyt kiinnostusta miehen liikeasioihin. Zuleima ei ollut huomaavinaan miehen katsetta, vaan jatkoi innostuneena ruusunlehtien kirjomista tuolinpäällyksiin Englannista tuoduilla kirkasvärisillä villalangoilla. Ristipistomalli oli monimutkainen ja erittäin kaunis.

– Hällströmillä? Arvid maisteli nimeä, – olihan hänellä asiaa. Juu, olipa niinkin. Suuret suunnitelmat sillä miehellä, onpa niin.

– Suunnitelmat? Zuleima toisti.

– Niinpä niin, sahan aikoo perustaa, Arvid imeskeli tyhjää piippuaan.

– Niin, siitähän hän kertoikin, Zuleima myönsi vaisusti, – mitä se meille kuuluu?

– Kuuluu se. Hän tarvitsee rahaa ...

– Meiltäkö? Zuleima hämmästy, – miten meiltä? Eihän meillä ole ylimääräistä. Sinähän valitat jatkuvasti, ettei meillä ole mitään, että kaikki meni palossa ja uuden rakentamisessa.

– Eihän se ihan niinkään ole. Vakuutuksista saatiin. Oli Luojan kiitos vakuutettu. Monikaan ei ollut välittänyt panna rahojaan niin epävarmaan kohteeseen. Ja ”Thyra” tuo lisää pitkin vuotta. Taisi engelsmanni itse kärsiä sodasta yhtä paljon kuin

**Historiallinen romaani minuuden etsinnästä ja taiteen
parantavasta voimasta 1800-luvun kuohuvassa Euroopassa.**

Laurits on porilaisen kauppiasperheen poika, jonka on aina ollut vaikeaa samaistua isäänsä. Kun Lauritsille paljastuu synkkä salaisuus hänen todellisesta syntyperästään, totuus järkyttää häntä syvästi ja ajaa hänet pakomatkalle halki kaukaisten maiden.

Laurits liittää paikasta toiseen, kunnes sattuma ja odottamaton ystävyys herättävät hänen uinuvat taiteelliset lahjansa. Taiteesta tulee miehen pakopaikka ja lohtu, ja hänen aikakauden normeja uhmaavat maalauksensa alkavat niittää mainetta. Mutta onnistuuko Laurits löytämään myös sen, mitä hänen sydämensä eniten kaipaa – kodin ja perheen?

Leila Tuure (1938–2024) oli porilaissyntyinen kirjailija ja historianopettaja. Hänet tunnetaan erityisesti Poriin sijoittuvista historiallisista romaaneistaan.